

de dog spillet Arbejder af Holberg, Wessel, Heiberg, H. C. Andersen, Goldschmidt, Overskou, Carit Etlar, Hostrup, Drachmann, Schandorph, Rosenberg og Wied. Jeg kan ikke se andet, end at det vilde være ubilligt at fordre en højere Afgift af de smaa Teatre end af de store. Det vilde være ubilligt, for det første, fordi Staten kræver de samme Kvalifikationer af den, der skal lede et lille Teater, som af den, der skal lede et stort, og dernæst, fordi de smaa Teatre i Virkeligheden, netop fordi de ere smaa, paa mange Punkter ere vanskeligere stillede end de store. Medens et stort Teater med en Aftenudgift paa 1,000—1,200 Kr. ved et udsolgt Hus kan faa ind ca. 3,000 Kr., vil et lille Teater med en Aftenudgift af 500 Kr. ved et udsolgt Hus ikke kunne naa en større Spillepræmie end ca. 800 Kr.

Det ærede Udvalgsflertal mener, at der kunde være nogen Grund til at beskatte alle med Servering forbundne Forestillinger af forskellig Art højere end de Forestillinger, ved hvilke der ikke serveres, idet man formoder, at det særlig er gennem Serveringen, vedkommende Etablissement søger sin Indtægt. Det er ganske sikkert ogsaa Tilfældet for en Række Varieteers Vedkommende, hvor Entreen spiller en underordnet Rolle, og hvor de fleste, der ønske det, kunne faa Fribillet. Men de smaa Teatre have ved Tilladelsen til at lade servere under Forestillingen ikke nogen særlig privilegeret Stilling. Vel trækker Serveringen maaske nogle til, men til Gengæld holder den ogsaa nogle tilbage — særlig dem, der ikke kunne taale Tobaksrøg, og det, der i de smaa Teatre tjenes ved Serveringen, er forholdsvis ikke meget mere, end hvad der tjenes i de store Teatre, hvor der jo ogsaa er Servering, kun med den Forskel, at her maa Publikum i Mellemakterne slaas for at faa deres Fortæring. For det mest besøgte af vore Smaaateatre, Nørrebro's Teater, gælder det, at Bevillingshaveren ikke har nogen anden Forbindelse med Restauratoren end den, at han lejer Teaterlokalet af ham for en fast Pris, hvis Størrelse ikke er afhængig af, hvad Serveringen bringer.

Jeg maa saaledes bestemt holde paa, at Skellet drages mellem Teatre, der ere oprettede ifølge Lov eller have ministeriel Bevilling, og de Forestillinger, der kun have en Polititilladelse. Og jeg maa ligesaa bestemt holde paa, at Teatrene faa en mindre Afgift. Herfor taler ogsaa et Moment, som med Rette er fremdraget i de Radikales Mindretalsbetænkning, nemlig at „for Teatre, der alle virke med et fast for eet

eller flere Aar engageret stort Personale, ville økonomiske Vanskeligheder være af alvorligere samfundsmæssig Betydning end for den Art af Forestillinger, der bero paa Enkeltperson eller paa et delvis for kortere Perioder engageret Personale”.

Mit Forslag gaar altsaa ud paa, at Teatrene i København betale en Stempelafgift af hver solgt Billet, beregnet til 10 pCt. af Billettens Salgspris, og at Afgiften forhøjes til nærmeste Multiplum af 5 Øre. Ærede Medlemmer, der huske, hvor stærkt jeg ved Lovforslagets første Behandling holdt paa, at Biletpriserne for de københavnske Privattheatres Vedkommende ikke kunde forhøjes, uden at Teaterbesøget gik ned, ville maaske — det kom ogsaa frem fra det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) — mene, at jeg her har fraveget mit Standpunkt, da Biletpriserne jo dog faktisk vilde blive fordyrede for Publikum ved den Stempelafgift, jeg foreslaar. Men allerede ved Lovforslagets første Behandling gjorde jeg opmærksom paa, at en Stempelafgift vilde være at foretrække for en Skat, der blev tagen af Bruttoindtægten, og ogsaa det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) udtalte, at en Stempelafgift vilde være lettere forstaaelig og derfor møde mindre Modstand. Ganske vist er jeg overbevist om, at Stempelafgiften vil bevirke en Nedgang i de københavnske Privattheatres Indtægtsbudget, fordi en Del af det Publikum, som før sad paa de dyrere Pladser, vil rykke tilbage til de billigere, medens en Del af dem, der sad paa de billigste Pladser, vil gaa til Biografteatre og Varieteer. Men jeg mener dog, at Privattheatrene, der samtidig slippe for den Fattigafgift, de tidligere svarede, ville kunne bære, at der opkræves en 10 pCt. Stempelafgift af hver solgt Billet — 10 pCt., men ikke mere. Ved Stempelafgiften vil man undgaa den Uretfærdighed, at der svares Skat af Skatten, og man undgaar en direkte Forhøjelse af Biletpriserne, som ikke vil kunne gennemføres i en Periode, hvor de billige Rabat- og Kuponbillerter have bredt sig i en saa foruroligende Grad. Naar Staten kræver Skat af hver Billet, er det i sin Orden, at der paa hver Billet siges Publikum, at det er Staten og ikke Teaterdirektørerne, som tjene ved Biletfordyrelsen.

Den højtærede Finansminister udtalte ved Lovforslagets første Behandling, at hvis man her i Rigsdagen skulde komme til den Overbevisning, at Stempelformen er hensynsfuldere mod de paagældende, samtidig med at den indbringer Staten det samme,